սահել, ոչու՞ սանձայնին ֆարեկի է պնդել, որ խաչման երբեք չի գիմի արմատական միջոցների։ Մինչև անգամ Մարիսի և Բոլիսի նման խաչման քաղաքական հրապարակախոսները իրանք խոստովանում են, որ փաղ թե ուշ նրանք կը հասանեն իրանց նպատակին, միայն թե օրենաւոր ճանապարհով, որ ոչինչ յարաբերություն չունի քաղաքական ապառնությունների հետ։

Նոյեմբեր „Figaro“ լրագրի մէջ մի թղթակցություն էր տպված Հումբերտ թագաւորի մասին, որ մեծ ազնիւ հանեց. թղթակցի ասելով, որ պատիւ էր ունեցել անձամբ խոսել թագաւորի հետ, Հումբերտ բղաւելին չէ հոգում իր ազգի ապագայ իշխանության մասին։ Նա ինքը խոստովանում է, թե իր գրքին, որին խաչային մէջ չեն գրում, ասիպված կը լինի իր գահը ազ կամ իշխան Ալեքսանդրին և կամ ոչ ոք այդ գահի վրա չի բարձրանայ։ Այդ հանգամանքը նրան բղաւելին չէ անհանգստացնում և նա առանձին միջոցներ չէ գործ դնում գնում դրա առաջն առնելու։ Համարյա նրա միակ հոգան է, քանի որ ժողովրդից ինքը յոյսված է, բոլոր ցմեռով նպատակ խաչային բարեբերությունը և նրան զարեղ գարձնել գնուորական հոգիցի։ Երբեմն անուանված վատ գրությունը, անհագին հարկերը, խաչային անիսությունը և միությունը համար պատերազմական ծախսերից վատացած պետության անուանությունը նրան ամենից շատ անհանգիստ են անում։ „Հաւատացէք, ասել է նա մի անգամ Լավելին, որ ես ամենից շատ ցանկանում եմ ուրիշ քիչ տարի միայն թե անփսան կայուածների համար։ Այժմ ես ինքս շատ հարկ եմ վճարում և լաւ հասկանում եմ, որ այդպիսի գրությունը անտանելի է և. որ բոլոր ցմեռը պետք է գործ դնել այդ գրությունը բարելավելու համար։“ Ժողովուրդը գոհում է ոչ բոլորը և նրա ազգիչի գոյությունը շատ բերան ծնունդան ասելի պատճառով 559 են ապրիս նրա անուանման սերը գնալի իր թագաւորը։ Այդ 559-երին մասնակցում էին բաւական և անբաւական բաւականները և միջոցները հանանում էին 559 ապ. թե պրան գանգատություն կայ իրանց գոյությունեցությունների մէջ։

„Observatore Romano“ լրագիրը հաղորդում է, որ պապը գրել է Ս. Պետերբուրգ հարցով. թե ինչպես կընդունվի իր պատգամաւորությունը, որ նա մտադիր է ուղարկել Ս. Պետերբուրգ թագաւորի թագադրության առիթով։ Եթե բարեյաջող պատասխան ստացվի՝ այդ պատգամաւորությունն գլխաւորը կը լինի կարդինալ Պիջի, որ պապ գնաց IX Ներկայացուցիչն էր հանդիսավոր թագաւորի թագադրության ժամանակ։

ՖՐԱՆՍԻԱ

Վերջին ժամանակներում կրթության հարցությունը Ֆրանսիայի մէջ կարել է իր կարգը օրինական հետևանքներ հետևանքներ։ Հասարակ Ֆրանսիայի կառավարությունն հետևանքներ։ Այդ առիթով պապի կիսապաշտոնական „Aurora“ լրագրում մի յոդուած է տպված, որից երևում է, թե պապական կառավարությունը մտադիր է ընդհանուր իր կարգը օրինական հետևանքներ հետևանքներ։ գործերի այն գրությունն հետևանքներ, որ այժմ հասարակել է Ֆրանսիայի մէջ։ Իր հիմնվելուց սկսած, ասված է այդ յոդուածի մէջ, եկեղեցին միայն է եղել բարեմիտ կառավարությունների, ժողովուրդների և հասարակությունների փոխադարձությունը։ Այդ կառավարությունն և միմիայն հետևանքով անցքերի ժամանակ եկեղեցին պաշտպան է եղել այն սկզբունքների, որանք միասնական անհրաժեշտ են ամեն սեր և ամեն ժամանակ։ Նա գործադրում է այդ սկզբունքները և պահանջում է, որ նրանք յարգված լինեն բոլոր հասարակությունների և ժողովրդներից։ Ուրեմն այսպիսի մի անհայտ հիմնարկություն միթե կարող է կասել իր միմանը որ և է կառավարության եղանակի այս կամ այն հասարակության կամ իշխանության սերունդի միմանի հետ։ Ուրեմն անհարկելի է ենթադրել, որ եկեղեցու շահերը հանձարելու լինեն այս կամ այն հասարակության կամ իշխանի շահերի հետ։ Ֆրանսիայի օրինականների առաջնորդների ձգտումները եկեղեցու պաշտպանությունը ձեռք բերելու համար չատ հասանալի են։ Միայն հասարակության մի քանի առաջնորդներ այսպես են գատում. յեղափոխությունը միասնական միասնար է թե եկեղեցու և թե միասնության համար և որովհետև, երբ երբեմն հիմնարկություններին սպառնում է երրորդը, նրանք պետք է միանան, ուրեմն եկեղեցին պետք է գաշնակցություն կազմի միասնության հասարակության հետ և ընդդիմադրել յեղափոխությանը, որի ներքևյալացուցիչը այժմեան հանրապետությունն է։ Այդ եզրակացությունը ճիշտ չէ։ Ընդհանուր յեղափոխությունը միասնար է թե եկեղեցու և թե միասնության համար, բայց պետք չէ մոռանալ, որ Ֆրանսիայի մէջ անհնազանդ է միասնությունը և ոչ թե եկեղեցին։ Եկեղեցին կարող է ընդդիմադրել իր իշխանիներին, բայց երբեք նա կը կազմի որ և է միասնության հասարակության հետ, գրանով նա հանդուգնություն հասարակության հանդիսանալ և հանրապետությունը ատելի կը տայ ասել. լու, որ նա, հայածելով եկեղեցուն, ինքնապաշտպանություն է գործում։ Բայց այդ եկեղեցին կարող է կորցնել այն մարդկանց օգնությունը, որանք, եկեղեցու ազատությունը անհրաժեշտ համարելով, ասելիքդ և միասնությամբ են հանդուրժում ամեն կամ իշխանության սերունդի վիճակի հետ։ Ուրեմն անհրաժեշտ